

Näojooned muutuvad karmiks

Jaan Tänavots

Sisukord

Näojooned muutuvad karmiks -	5
Aastad lähevad mööda ja noorus kaob.....	6
Ehmund kajaka kiljafav kisa.....	7
Valgel lumel mustad varjud.....	8
ÖKSINDUS	9
Lund libiseb, libiseb alla.....	10
Sealt torni tipust käed laotab me üle.....	11
Läheneb õhtu ja hauguvad koerad.....	12
Lööb leinakell, lööb leinakell.....	13
Kirikukella kumisev kõma.....	14
EHA AEGU	15
ÕHTU PALATIS	16
Mind minema vii sa siit hädade orust.....	17
Kõik olnu aeg kõrvetab tuhaks	18
Ma kõnelen veel sinuga	19
Halenaljakas frügida lõpuringi.....	20
KODUTUD	21
Kui kaua kestab veel mu tee?	23
Ma ei võta enam viina -.....	25
Õö pilvedelt tulnud on alla.....	26
ONETUS	27
Saame kokku nüüd ainult veel matustel -.....	28
Tore olla on noor, kui tervis on hea.....	29
See elukihk, see kindel elujaatus.....	30
Tume kirikutorn vastu eha.....	31
Kuked kirevad hommikul vara.....	32
LÕPP-PEATUSES	33
Lehehabin haavas.....	34

Näojooned muutuvad karmiks -

käes on nooruse viimane päev.

Need on möödunud aastate armid,
mida laubal nii selgesti näen.

Ent möödunud rõõmude jooned
sealt vaatavad vastu ka,
kõik need õnnehetked ja hooled,
mille pärast vist elangi ma.

6.5.'64

Aastad lähevad mööda ja noorus kaob
ja midagi teinud ei ole.
Nagu põllul, kus madalad künnivaod,
saaki sügisel loota mul pole.

Üksnes täide saatmata unelmaid
jääb pihku kui kuivanud lilli
ja ulmade sinikaugeid maid,
kus haldjad mängivad pilli.

See nektar, mis nemad pakkusid siis,
ja mida mu huul ahnelt puutus,
nüüd rahu mu hingest see jook on viind
ja kibedaks mürgiks muutub.

Nüüd viimane aeg tõste lahingulipp
ja kindlalt aeg astuda sammu,
kuid –oh häda! – liig kõrge on Elbruse tipp
ja teised ta vallutand ammu.

6.11.1964.

Ehmunud kajaka kiljatav kisa,
laintes võbelev tähekild
nagu leinaja laugel pisar
saadab mustaval veepinnal mind.

Üksi pimedas kaldal ma roidan,
jalad rasked ja silmad maas
ja ma tunnen – ma enam ei loida
ja vist ealeski loitma ei saa.

Liiga palju on raisatud aega,
liiga vähe on jäänud veel...
Võin ju enese üle naerda,
sellest naerust ent mõru on meel.

Võin vaid kallastel uidata üksi,
loiult vahtida raagus puid.
Mööda Emajõge kui Styxi
ujub pärivoolu must luik.

Kuulan ehmunud kajaka hõikeid
ja ei tea, olen rumal või tark.
Pole Styxi ja pole ka luike –
ulbib Emajõel sinikael-part.

1972

Valgel lumel mustad varjud,
keegi pimeduses karjub,
valjult kutsudes ohootab.
Keda hüüab? Mida ootab?
Minul miskit pole loota.
Ikka samad käiguringid,
ikka samad ukselingid,
ikka samad näod ja kujud,
ikka samad meeletujud,
millega nii ära harjund,
et ei oskagi muud tahta,
otsida mõnd vastset rada –
on ju mugavam ja lihtsam
vanal rajal ukerdada,
ikka vanu uksi avad.
Ainult õues libisevad
 valgel lumel mustad varjud
kodukakk kui mardus karjub.

ÜKSINDUS

Õbluke kasevibalik
üksinda kõikumas tuules.
Pole siin kedagi-midagi
seltsiks ta juures.

Kardaks ei keda kuradit,
kui keegi vaid tahaks tulla.
Pistaks või kivipuravik
pea matsaka välja mullast.

Tuleks või rebane hiilides
öö tema juures magaks,
koiduni temaga viibides
tema vastu end lahkudes sügaks

On ta ju liiga nõrguke veel,
liiga peenike alles on pihast,
et lind temas okstesse pesa teeks
või laulda ta ladvast tahaks.

Kuidas ta siia on sattunud,
kui eemal nii palju on puid.
Igav on lumme mattunult
üksi tukkuda pikki kuid.

Lund libiseb, libiseb alla

nagu käes oleks vastlapäev,
aga alles meil olid hallad,
alles pääsime pori käest.

Alles punasid vahtratel ladvad,
tammetõrusid maa oli täis,
alles seenevihma ju sadas,
alles viljalõikus käis.

Alles süüdati jaanikul tuli,
alles lõhnasid sirel, jasmiin,
alles kevadevihma tuli,
talvekõntsa minema viis.

Alles...alles... ja jälle on valla
uue talve väravad läind.
Lund libiseb, libiseb alla,
valget minugi pea on täis.

26./30.08. `74

Sealt torni tipust käed laotab me üle

ja meid õnnistab, neab või aitab
ja vahel sealt kõrgusest alla tuleb
ja väsinud rändaja silmad suleb
ja ta koltunud põske paitab.

Mina lömitan maas nagu mannetu vagel
tema lõõmava pilgu all,
kui ta üleval lehvitab sakris habet
ja kantsik käes vihiseb tal.

Ei ela mu õpetussõnade järgi
sina mannetu inimloom,
oma elus ei ole olnud kordki
minu vagur ja kuulekas voon.

Pole tahtnud sa saada mu ohvritalleks
minu püha altari ees.

Läheneb õhtu ja hauguvad koerad

keegi nutab ja keegi naerab
kirikukell lööb kaksteist pauku –
kedagi jällegi lastakse auku
kellegi kalmule kuhjuvad pärjad
leinajail nutust on silmad märjad

Siin aga keegi lõkerdab naeru
mõtlemata elust ja surmast ei vaevu
Ega ju temale kella ei lööda
Sellest, kes õnnelik, rõõmus kel meel
kellele elu naeratab veel
hädad ja mured lähevad mööda

Temaltki elu kord matti võib võtta
Tuleb kui aeg, eks siis nõrista nutta
Teadagi on see ja on kindlamast kindel –
mured eks meilgi muserda hinge
tihtigi päike päeval ei sära
ette ent ega me selle pärast
millest me õrna aimu ei tea
soiguma, pisaraid valama pea.

Ükskord ju meidki aetakse hauda
sõbrad ja tuttavad soiuvad laulda
mõni ehk nuttagi nõristab veel
Täna nii kaugel nii kaugel on see
Täna me nutame teiste pärast
homsest ent enesel mõtted peas
Selge on taevas ja päikene särab
elu on ilus ja tervis on hea

Lööb leinakell, lööb leinakell.

Hall surmahaldjas – kellamees
neid ühtepuhku tilistab.

Oh, surmahaldjas peiedel,
pea sullegi surm vilistab.

Kes lööb siis kella sinu eest?

Lööb leinakell, lööb leinakell...

Külm kaja üle kiilasjäa
ja lörtsisajus metsade,
et valus hakkab südamel
ja mõtlema pean sellele,
mis siia ilma veel on jäänd.

Oh leinakell, oh leinakell!

Mis aitab see, kui mõeldagi,
ei sellepärast kauemalt
käi keegi eluradadel.

Jääd järjest, järjest nõdremaks
ja kiduma ja pödema
ning surmahaldjas sinu viib
ja kella sinule lööb siis.

Kirikukella kumisev kõma,
ehmund hakiparv kisama hakkab..
Kas seal üleval kõrgel siis elabki jumal

ja ei ole sa sugugi hoolinud sellest,
et sind ootab ees põrgutee.

Ja ikka mu arm lehvib sinu üle
nagu leegitsev välgunool,
kui mu käsu alla sa nüüdki veel tuled
ja mulle sa andamit tood.

Kõrvulukustav kirikukellade kuma
ja kisendav hakiparv,
kui sealt kõrgelt tornist mind manitseb jumal
ja hää! on tal kõmav ja karm.

EHA AEGU

On selged ilmad. Igal õhtul nüüd
mu palatisse kumab ehavalgus
kui igatseja kurblik kutsehüüd,
kui valus keeldumus, kui lõpu algus.

Ei soojenda see kauge kuma mind,
teeb ainult tundlikuks ja hellaks meele,
kui jälgin aknast, kuidas väike lind
öö eel veel toiduks otsib mingit seemet.

Siis tuleb valu... Kõrvetava käega
mu ihu põletab ja tulitab mu närve.
Ei enam lindu väikest lumes näe ma,
ei näe ma eha kahvatuvaid värve.
Tean seda vaid, et päike läinud looja
ja loodan kõigest hingest ma, et väike lind
on ära pääsind räästa varju sooja
ja elab üle jäise surmaöö.
Mis sest, et varblane, kuid siiski elav hing!
Ka tema väikses rinnas süda lööb,
ka tema soontes veri soe ju voolab.
Ja virgub minuski arg lootus uue hooga:
kui pääseb ta, ehk pääsen minagi
ehk on see öö ka mulle elutooja
ja veel mu saatus ära mind ei vii.
Nii nagu linnuke, kes külma eest läks peitu,
ka mina homme tärkamas näen koitu.
Ja igal selgel õhtul kumab veel
mu palatisse kirgas ehavalgus,
ent mitte keeldumus ei ole see,
ei ole lõpp, vaid ümbersünni algus.

ÕHTU PALATIS

Igavad õhtud siin palati rahus.
haiged kui kontvõõrad üksteisest lahus.

Krabiseb ajaleht, raamatuid loetakse,
peadpidi padjas igatsust põetakse.

Kellest ta mõtleb? Kas on tal ka nime?
Akende taga on talveöö pime.

Hambaid kes kiristab, mõttes kes oigab,
vägisi suud kinni püütakse hoida.

Häbi on kõikide kuuldes ju ägada,
haav teeb ju valu ja ei lase magada.

Raadiost viiul kui eksinud vaim
pudendab helisid nukrutsevaid.

Igavad õhtud, ei juttu, ei nalja.
Tahaksin saada siit palatist välja.

Süda kui viiulikeel minus väriseb,
elugi omaks ei pea praegu päriselt.

Aknasse vahin ja pimedust koban –
õues on ainult pori ja lobjak.

Üksik elektrilamp öös nagu täheke.
Valgusta minugi ööd – kasvõi väheke.

*

Mind minema vii sa siit hädade orust,

kus kurb on mu meel ja nina mul norus,
kus valitseb valu ja ihulik piin,
mind minema vii!

Mind siit minema vii!

Välja kohavad tuulehoos puudesalud,
On elu seal rõõmus ja olla on ilus,
siin hõõguvad haavad kui tulised söed
ja need õed pole ükski mu pärisõed.
ja sina, mu armas, kui haldjatar tuled
ja mu tugi, mu lootus ja usk sina oled.

Kui lähed siit, kaasa mind endaga vii,
mind ära siit vii!

Mind siit minema vii!

Kõik olnu aeg kõrvetab tuhaks

kui metsapõlengu vall,
mis tormates üle uhab
ja halastust pole tal.

Uus uuele teed aina rajab,
jääb muuseum vana jaoks.
Miks on seda uut kõike vaja,
kui ükskord see ikkagi kaob?

Kord koodiga reht ju peksti,
vilja sirbiga õsuti
ja käsitsi lehma lüpsiti
ja Kristusse usuti

Aeg kiiresti uueks kõik muutis,
sai vanaks, mis oli just uus.
Aina igal pool nüüd kompuutrid
ja avanend maailmaruum.

Aga kuhu me jõuame välja,
seda mitte keegi ei tea.
Võib olla istume paljalt
keset tuiskliiva raudkivi peal.

Ma kõnelen veel sinuga

me armsas emakeeles,
sest mitte päris kõigil meil
see pole läinud meelest.

Ma kuulen, et ka minu poeg
aktsendita saab läbi
ning selles keeles kõnelda
tal veel ei ole häbi.

Kuid uued Kniks-Mariihenid
on hakand andma tooni
ja vanemate takust keelt
neil tunda pole soovi.

Mis edasi? Ei midagi.
Üks keel on jälle häábund
ning mingid jäljed temast vaid
on ajalukku jäänud.

Neis raamatuist, mis trükitud,
saab muuseumivara,
see vara, mida röövida
ei ihka ükski varas.

Hulk sõnu võõraid, mõistmatuid
on sinna kantud kokku
ja uue moodsa põlve eest
jääb nende sisu lukku.

Hulk sõnu võõraid, mõistmatuid –
kes uurida neid viitsib.
Ja see ei loe, et seda keelt
kord ilusaks ma kiitsin.

Halenaljakas trügida lõpurongi,
kui pääsuks sinna ei eeldust mingit,
jäab nõrgaks kas vaimu või lihase jaks,
pead sellest, mis oled, end paremaks.

Aga ikka me trügime, püüame üha
kõigest jõust ja väest
üles mäest, sellest liiga järsust mäest,
ei argi, ei püha.

Ja kui jõuame tippu, mis edasi siis?
Tee edasi mäest ainult alla viib.
Ja enam ei lähe siis kaudu –
jäävad ainult veel kirstulauad.

KODUTUD

Näe, kodutud istuvad pingil,
vajund rinnale hallinev pea,
ja on selge, et elu ei kingi
enam nendele midagi head.

Tõesti, mitmedki ise on süüdi,
et nüüd sedasi tukastab siin,
kuid nii mõnigi hoolega püüdis,
aga elu alt jalad tal viis.

Allakäigurada on libe
ja nii ahvatlev näib see tee,
kuid talvine külm on kibe,
hingetühjus kibedam veel.

Välja pääseda pole neil lootust,
kõri ümber kui veetud on ling.
Pole usku, ei parema ootust,
ja on ammugi mõranend hing.

Ent ei paistagi ilmest neil õudu,
pole pidevalt näos nendel tusk,
tihtipeale on naerdagi jõudu,
nagu oleks neil imesse usk.

Nähes neid ma ei mõista, ei taipa,
kas nii suur on neis elamiskirg,
et see vaevadest üle neid aitab.
Või on surma ees lihtsalt neil hirm?

Olla heidik ei ole ju meeldiv,
aga järsk on see langemistrepp
ja see näitab, et päriselt keegi
pole enese õnne sepp.

Vaevalt mina nii elada suudaks –
pole kodu ja kadund on siht.
Meeleheitlikult aga, näe, kuumab
nendes istujais elukihk.

Mis see on, mis neid hoiab veel jalul
talvekülmas ja tuisus ja jääs?
Pole hirme, ei häbi, ei valu,
ellujäämise soov on vaid jäänd.

Kui kaua kestab veel mu tee?

Võib-olla varsti lõppeb see,
mees, terav vikat üle õla,
mu poole kärmelt astub juba.
Kas tasutud on minu võlad
ja rahus ära minna võin?
Kas süda lahkuda mul lubab,
kas tagastatud laenu kõik?
Oh ei, on tasumata palju.
Nii ohtralt noores eas, täis uljust
küll laenasin, küll võlgu võtsin
ja maksmata üht-teist ma jätsin
ja laenatut ei tagastand.
Ei ole meeleski mul kõik,
mis saadud siit, mis võetud mujalt.
Mis moodi jääda magama,
kui ära tasuda on vaja
küll isa hool, küll ema arm
ja oma abikaasa sarm,
ta hingestatud, palav suudlus,
ta hoolitsus ja tema truudus.
Ja ka mu sõbrad, seltsimehed
ja sugulased, tuttavad,
kes varmad appi ruttama.
Neid pole tõesti olnud vähe,
kes mulle lahkelt laenu andsid,
kes oma südames mind kandsid
ja nüüd mind lahkuda ei lase

*

Kui noored me olime kunagi,
kui põsed meil elujõust punasid
ja kärmelt ja kindlalt astus me jalg
ja sile ja kortsita oli me palg.

Nüüd oleme äkki nii vanad, nii vanad
ja põsed ei rõõsata ammu meil enam,
on hoopiski kortsu kiskunud palg
ja ohtratest sammudest tõntsistund jalg.
Eks ole nii head kui ka halba tehtud
ja mõndagi kuulnud ja mõndagi nähtud,
on tuntud rõõmu ja nähtud vaeva
ja saadud nutta ja saadud naerda
ja armunult õhates vaadatud kuud
ja kirehoos suudeldud armsama suud.
On tehtud patte ja oldud pühak
ja edasi rühitud aina ja üha

Ma ei võta enam viina -
mõõt vist täis mul sai.
Armuvallud mind ei piina,
olen kukupai.

Longin õhtul külavahel,
tüdrukuid ei näe,
viisi ümisedes lähen
rahus üle mäe.

Vestan muttidega juttu,
räägin ilmast-maast,
õhtul vaikselt poen ma tuttu –
kui vaid und nüüd saaks!

Valutavad luud ja kondid,
vahel sekka hing
kui need mälestusetonid
jälitavad mind.

Ega pikalt mind nad vaeva –
elu on veel ees,
naudin iga antud päeva,
uusi plaane teen.

Ent kui longin külavahel
hea- ja kurakätt,
plikad ütlevad mind nähes:
näe, üks vanaätt.

Öö pilvedelt tulnud on alla
ja pimedus ongi mu ees.
On kõhe üksinda olla
tühjal porisel külateel.
Taga tigidalt hauguvad penid
nagu peaksid nad vargaks mind
ja tee aina venib ja venib
ja on väsind nii ihu kui hing.
Veel minna on palju oi samme
ja teegi ees veel on pikk
ja ees jälle ootamas homme
ja mu ülejäänd tulevik.

UNETUS

Ah uni ei tule, ei tule,
kuidas teki alla ka poed,
kui kõvasti silmad ka suled,
kui palju ka lambaid loed.

Tuhat musta ja viistuhat valget,
sada krantsigi nende seas...
Aga mõtted on ikka veel selged
ja keerlevad muudkui peas.

Päeval midagi küll ju ei juhtund
ei halba ja ega ka head.
Üht kui teist sai ju muidugi tehtud –
miskit tegema ikka ju peab.

Möödund päevade kujutluspildid
aina tulevad, tulevad,
ükskõik, kuidas neid ka väldid
ja eemale peletad.

Oleks veel, et üllaid ideesid
välja mõtleksid vähemalt
või et tähtsat teadusprobleemi
ööpimedas lahendaks.

Vastu koidikut miljones lammas
lõpuks unne su suigutab,
viimaks ometi öörahu annab,
mõtted maha peas vaigistab

Saame kokku nüüd ainult veel matustel -
ühte sugulast pole taas enam...
Sisse leina me elada katsume,
märjaks silmad ja vesiseks ninad

Kuigi teame, mis vaevades-valudes
oli kadunu viimasel ajal,
kõiki hädasid märtrina taludes
ringi komberdas kepi najal.

Sama saatus on meidki ju ootamas,
keegi jäänud ei ole veel siia.
Ei me igavest elu loota saa,
pole selliseid eland veel iial.

Aina hääbub ja kustub me sugupõlv,
aina vähemaks, vähemaks jääb.
Jälle kellelgi kadus toetav õlg,
millel tuge da oli nii hää.

On see elu ju nii. Mis siin parata,
keegi kunagi ikka siit läheb,
aga silmapiirile särama
jäävad seni meil kirkad tähed.

Tore olla on noor, kui tervis on hea,
pole aimugi vanuse vaevast
ja mõtetest säravaist pungil on pea
ja sinine alati taevas.

Tore astuda rinnutsi vast tuult,
hõlmad tormile uljalt valla,
ihkad teha elus midagi suurt
ja võitluse esireas olla.

Samm on kerge ja kindel kui klibulgi käid,
jalg ei väärata, keha ei väsi..
Džomolungmagi kergesti võidetav näib,
mõtted hoogsad peas paigal ei püsi.

Ja ei aima, et ükskord vaibub see hoog
nagu vaibub ka tormilaine,
perust ratsust võib saada vagune loom,
kustub edasipürgimisvõime.

Ei tea, kuhu kaob küll lihastest jõud,
samm ja mõtted muutuvad tõntsiks,
oled kõigi ja kõigega varmalt nõus,
ei torma, vaid loiult lontsid.

Ainult harva-harva meenutad veel
tuult ja uljust ja kihku ja tungi
ja tagasi korraks igatseb meel
seda noorpõlve tormakat tundi.

2010

See elukihk, see kindel elujaatus

mind pidevalt on kogu aja saatnud
ka masenduses kõige suuremas
ja valuhoo, mis meeled paiskas segi.
See minuga koos käind on kuulekalt
ja helgemaks mu päevad nõnda tegi.

Kõik masendused-valud läevad mööda,
mis aastaga, mis päeva või siis ööga.
On päike ikka taevas säranud
ka siis, kui pilvist paduvihma sajab.
Mis kallimat, mis püsivamat vaja
siis inimhingele on varandust
kui elurõõmu, sõprust, armastust
ja lugupidamist nii teistest kui ka endast..
ja seda kõike ise saad sa anda.

Tume kirikutorn vastu eha

kui ähvardav sõrm,
mille hoiatust kuulda ei taha
me kuigivõrd.

Ikka veetlevad patused lõbud
ja maine nauding ja troost,
kuni oled veel vähegi kõbus
ja kondid ei lagune koost.

Liiga ilus on maapealne elu
ja maiste rõõmude ring,
et millegi tundmatu võlu
veel igatseks hing.

Kuked kirevad hommikul vara.

Ära kire, mu kullane lind.
Sa ei aimagi seda, et saras
ootab ihutud kirves sind.

Lähed varakult, enne koitu
sinul pakule pannakse pää.
Oma taevaselt prügimäelt toitu
igaveseks sa otsima jääd.

Kanakari sind leinates luksub,
kustub mõnelgi munemisind.
Õhtu vahases valguses kutsub
enda kõrvale õrrele sind.

Uuel suvel, sa usu mu juttu,
vastne kikas nad siblima viib.
Oled ununend lihtsalt ja ruttu.
Minu värsidki unuvad nii.

Need, mis otsekui sillerdav jõgi,
kord voolasid läbi mu pea.
Kes mu jaoks need valmis tegi,
seda mina ei tea.

Kui ma viimasel teel läbi saju
lähen porisel külateel.
viimne värss siis veel heliseb ajus
nagu vaibuv kitarrikeel

Minu luule on tulnud tuulest,
kuidas tuli – ei isegi tea
ja see tuulest ilmunud luule
tuulde samuti haihtub, ma tean.

03.10.65

LÕPP-PEATUSES

Mine maha, jah, nüüd mine maha.
Siin on sinu lõpujaam,
kuigi edasi sõita veel tahad
sinnapoole, kus Päikesesaar.

Ei aita sind kaebus, ei altkäemaks,
sind enam ei peeta reisijaks,
tursked mehed su tõstavad maha.

Kuuled, juba kolksatab jaamakell,
juba lahkuvad nutvad saatjad.
Ja sina, piletita sell,
kaua rongile järele vaatad.

Lehehabin haavas,

haav südames,
süda lehena habisev rinnas.
Sügis kõnnib mu kannul kui karjane,
mul tuleb ta järele minna.

Pikka karjusekeppi vibutab,
näitab kätte suuna ja sihi,
külma udujat vihma tibutab,
oma patte kui temale pihin.

On ju minulgi patte.

 Kel polekski neid,
olen selles ma päris kindel,
ja seepärast puhastustule teid
pean ma käima, et õilistaks hinge

Ega tema eest salata midagi saa
ja ega ma miskit ka salga.
Olen tavalist elu elanud ma,
olen teinud nii head kui halba.

Minu patud küll minule muret ei tee,
teeb see, mis minust jääb maha.
Mind ennastki üllatab, hämmastab see,
et nii vähe ma suutsin teha.

Suurt jälge ju minust maha ei jää,
aga omaga olen ma rahul –
üksteise kõrvale maamuna pääl
suuri jälgi ju palju ei mahu.

Seepärast ei kurda, ei halise ma,
kui karjus mind edasi juhib,
aga ometi ühtpuhku salaja
üle õla ma tagasi vahin.

Veel parandaks mõnedki tehtud vead,
teeks veel midagi head ja kaunist,
kuid aina edasi minema pean,
mu saatja mu tahtmist taunib.

Kahju lahkuda kodusoojusest,
kahju, armsaid et enam ei näe ma,
ja et enam ei päikene loojudes
viipa minule kuldse käega.

Aga sind kaugel hämus seismas näen,
käed su poole sirutan õhku.
Ma ei taha, ei taha, et ükskõik mis väed
teineteisest meid rebiksid lahku.

Küll sind suudleks nüüd veel, küll sind kallistaks,
oleks parem kui olnud seni
ja vargsi ma mõtet hellitan,
et kõik toimuv on siiski vaid uni.

Aga saatja taas sauva vibutab
ja mul edasi vantsida tuleb
Vihma trööstitut aina tibutab,
kui ma väsinult silmad sulen.

Oh ärge nutke, mu aeg on täis.
Sellest kerkokell märku annab.
Olen palju tundnud ja paljugi näind,
rohkem vaim enam välja ei kanna.

Varem lõppjaama jõuab nüüd minu rong.
Mis parata – sind ma ei oota.
Ootab mind minu sark nagu vangikong,
ega muud mul ei ole ju loota.

Sa ju tead – see pole ei roim, ei mõrv.
Ära nuta – mu tüdruk ei nuta,
jätta parem mu põsele puudutus õrn,
korraks veel käest mul kinni võta.

Jätta minuga lõplikult hüvasti nüi.
Sa ju tead – eal me enam ei kohtu
Minu tee sinu juurest mu täna viib
meid sel sombusel õhtul lahku.